

men deraf fremgaar jo kun, at de kunne have været ypperlig Militære; hvorvidt de derimod ere stiftede til Ansættelse i Postvæsenet, foreligger der jo ikke Noget om. At man antager Personer i en ung Alder til det Arbejde, hvorom der her er Tale — det at tømme Brevkasser og Løbe om med Breve kan jo vel være en meget vigtig Forretning, men den er dog ikke vigtigere, end at unge Mennesker paa 19—20 Aar kunne udføre den — kan formentlig ikke have noget Betænkeligt ved sig, og til Støtte for denne min Mening kan jeg henviser til, at der i Telegrafvæsenet er i de senere Aar antaget et stort Antal Mennesker i den Alder. Paa den anden Side er det klart, at naar man antager unge Mennesker i en Alder, hvor de endnu ikke have kunnet udføre den militære Tjeneste, kan man ikke være forpligtet til at antage Saadanne, som have udført deres militære Tjeneste, thi disse to Ting kunne ikke forenes. — Af Spørgsmaal, der endnu staa tilbage, er der et Par, som have Hensyn til Jernbanevæsenet. Den høitærede Ordfører bad mig udtale mig i den Anledning og forment, at Forholdet var dette, at det Tillæg af omtrent 10 pCt., der var blevet givet Jernbanebetjentene for forrige Aar, vilde være at betragte som et fast Lønningstillæg, og at der desuden skulde for det forløbne Finantsaar gives dem et Tillæg, ogsaa omtrent svarende til 10 pCt. eller rettere svarende til den Lønningssforhøjelse, der forrige Aar var tilkænkt Ombeds og Bestillingsmænd paa Finantslovens § 25, hvorefter der ifølge en vis Scala skulde gives Tillæg til Lønninger paa indtil 1200 Rd. Dette blev af den høitærede Ordfører udviklet forrige Aar under Finantslovens tredie Behandling, idet Forslag i den Retning var stillet af det ærede Udvalg. Ministeren — min Forgænger — udtalte sig ikke om dette Punkt, og Sagen er ordnet paa den Maade, at der, som oplyst i en Skrivelse, er bleven givet Jernbanebetjentene, forsaavidt Forholdene tillade det — endel Funktionærer ere nemlig antagne ugevis — Tillæg overensstemmende med de Regler, der af Folkethinget vare vedtagne ved 3die Behandling af Finantslovsforslaget for 1874—75. Det ærede Thing vil erindre, at hele den Forudsætning, hvorunder dette Forslag fremkom, nemlig at der vilde tilflyde de andre Funktionærer Noget i Henhold til Finantslovens § 25, brast, og da den brast, var der ikke nogen Grund for Regjeringen til at give en Klasse af Statens Funktionærer Noget, naar alle de Andre Intet fik. Sagen er derfor bleven ordnet saaledes, som det er blevet oplyst for det ærede Udvalg i den Skrivelse, som er astrykt Side 321 i Betænkningen. — Jeg har gjort denne Udtalelse med Hensyn til Betænkningens Nr. 40, men beber det ærede Thing om Tilladelse til at vende tilbage til Nr. 37 og 38, om hvilke jeg ikke har udtalt mig. Det vil ses af Nr. 37, at Udvalgets Flertal foreslaar, at de begjærte 15 nye Ex-

pedienter skulle nedfattes til 10, saaledes at 5 ansættes som Telegrafister og 5 som Reservetelegrafister. Jeg har alt ved den Konference, jeg havde med det ærede Finantsudvalg, udtalt, at da Forslag fremkom til mig fra vedkommende Direktør for Telegrafvæsenet, havde jeg efter Samraad med ham nedsat saa yderlig, som jeg troede, at det kunde forsvares for Tjenestens og Publikums Liv, det Krav, der stillede til en Forøgelse af Telegrafisternes Antal. Naar jeg endda med Hensyn til denne Nedfattelse havde faaet nogen virkelig Anvisning paa, hvorfor man havde nedsat Antallet med disse 5, og hvorfor disse kunde undværes, skulde jeg have været i høi Grad tilgængelig for disse Grunde, men jeg har ikke tibliger og ikke nu faaet nogen Grund i saa Henseende. Det er en given Sag, at Telegraf-tjenesten her i Landet kan passes, om end de fem Expedienter stryges. Det er en Selvfølge, at de ikke ere en Betingelse for hele Telegraf-tjenestens Udførelse overhoved, men det er et Krav, der stilles til denne Tjeneste, at den sker paa en saa fyldestgjørende Maade, at ikke Telegrafmænds Besørgelse skal komme til at løve saa længe, at man kan udsætte sig for, at et Brev med Jernbanen til det Sted, hvortil man vil telegrafere, kommer hurtigere afsted. Man har troet det nødvendigt at træve den foreslaaede Forøgelse netop i Henhold til den statistiske Kundskab, som man har til den Telegrafering, der finder Sted, og til den Tjeneste, der vil blive at udføre paa vedkommende Stationer. Naar altsaa ærede Medlemmer ville følge Udvalgets Flertal i denne Sag, saa har jeg kun dette derimod, at det forekommer mig at være meget ueheldigt, naar Administrationen efter nye Overvejelser har gjort et Forlangende, at man da paa et Ekstrem nedsetter dette Forlangende; thi Følger vil usejlsbarlig blive den, at det loyale Forhold, som bør være mellem Forlangende og Bevilling, bliver bortkjernet, idet man ikke tør gjøre Regning paa, at der tages nye Hensyn til Kravet, men til, hvad man synes efter et løst Ekstrem at kunne byde. Jeg skulde meget beklage dette, idet jeg i høi Grad sætter Pris paa, at der kun foreslaas, hvad der behøves, men at det da ogsaa vides, naar man ikke angiver Grunde, hvorfor det ikke ydes. — Ved Post 38 er der truffet Bestemmelse om, at der skal tilstaaes samtlige Telegrafbude fri Uniform, denne Bestemmelse er efterfulgt af den Passus, at: „det forekommer Udvalget, at den nuværende store Forskjel i Lønningssforholdene for Postbude og Telegrafbude ikke længere er tilstrækkelig begrundet“. I den Anledning vil jeg tillade mig at yttre, at der foreligger for Ministeriet et Andragende fra den Halvdel af Telegrafbudene, som ikke vilde komme til at nyde Godt af den foreslaaede Forhøjelse, men at dette Andragende er blevet afslaaet af Ministeriet, og naar jeg, som staa i Spidsen for den Administration, hvormed der her er Tale, har afslaaet